

## МАНСАРДНИ МЕЧТИ

Тази нощ моята мисъл лети като огнена комета  
във междузвездното пространство.

Тази нощ моят копнеж опасва като млъчен път земята.  
О, това възнесение на поета,  
това лирическо пиянство,  
тази неутоленост на душата!

Защо ми даде това тѣло и този безпредѣленъ духъ, о Боже?  
Тази жажда за всички морета,  
този гладъ за петтѣ континента,  
това сърдце за всички раси на земята  
— за врага и брата!?

Къде и какъ да избѣгамъ отъ собствената си кожа —  
азъ, весталка, мегера и дева,  
азъ, бедна дъщеря на Ева?

Вѣчно ли ще нося, като охлюва, на гърба си  
черупката на орисъта си? . .

Никога ли нѣма да видя бѣлитѣ северни сияния,  
да прелетя надъ тропицитѣ и Атлантика?  
Никога ли нѣма да стъпи кракътъ ми по островитѣ на Океания,  
и да потъне погледътъ ми въ южнитѣ съзвездия надъ Пасифика?